

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 75., Leto II.

Špital na Dravi

Nedelja 16. marca 1947.

NEDOLŽEN SEM

(Postno razmišljanje.)

Čuden je človek, na dobroto, katero nam kdo stori, kmalu pozabimo, krivica pa, včasih tudi prav majhna, katero smo že zlavnaj doživeli, še in še v srcu boli, in je dolgo ne moremo pozabiti.

Pač dokaz, kako zelo občutljivo je človeško srce za krivice, ki jih mora pretrpeti. Kaj je občutilo šele Srce našega Gospoda Jezusa Kristusa ob vseh strašnih krivicah, ki so se zgrinjale nanj na veliki petek!

I.

Pustimo ob strani, da je že to strašna, vnebovpijoča krivica, da so Jezusa sploh prijeli in pripeljali pred sodišče, ter začeli proti Njemu sodno postopanje. Saj je vendar bil ves judovski narod, preprosto ljudstvo, pa tudi njegovo vodstvo, prepričano, da je Jezus nedolžen in pravičen, na katerem so zastonj iskali madeža. Preskočimo to in si oglejmo sodno postopanje samo, ki je tako polno neizmernih krivic, gaženja osnovnih pravic, da se še tako trdo srce mora ob njih zgroziti.

1. Med vsemi količkaj še poštenimi ljudmi je stara navada, da sodišče dela podnevi, pravica se ne boji luči in dneva. Ponoči sodijo navadno le razbojniki, ker je noč njihova ura in njihova oblast tema. Kar se človeku ponoči neprijetnega zgodi, še posebno pritiska na živce in grozo zelo pomnoži... Jezusa so pa ponoči prijeli, ponoči zasliševali in ponoči obsodili na smrt. Samim zločinskim sodnikom se je zdelo to le preveč, zato so se zjutraj še enkrat sešli, da sodbo saj formalno pravilno narede.

2. Sicer pa je bilo vse sodno postopanje proti Jezusu ena sama grozovita komedija. Saj so njegovo smrt že več dni prej sklenili, preden so ga prijeli. Gospodovi sodniki se niti kaj posebno niso trudili, da zakrijejo svojo krivičnost, ampak so pravico gazili skoraj očitno, brez najmanjšega sramu.

a.) Vsak sodni postopek se mora vršiti popolnoma brezosebno, brez vsake pristranosti in strasti. Sodnikova glavna dolžnost je, da izpriča pravico, pa naj je že na katerikoli strani. Jezusa so pa veliki duhovniki zasliševali polni strasti in maščevalnosti - in so se komaj premagali, da niso dejansko nanj planili in ga pobili. To vidimo že iz tega, da je upal sodniški hlapec vpričo sodnega zbora Jezusa surovo udariti, pa ga zato ni nihče posvaril ali klical na odgovor. Jezus se je moral vpričo najvišjih sodnikov potegniti za osnovne pravice, ki gredo vsakemu obtožencu.

b.) Vsako resnično sodišče sestavi samo na podlagi ovadb, preiskav in zasliševanj prič zoper toženca obtožnico in jo skuša čim bolj utemeljiti. Jezusovi sodniki se zato niso niti malo potrudili, ni se jim zdelo vredno. Najeli so več krivih prič, ki so potem lagale kar vprek druga čez drugo. Potem so pa od Jezusa zahtevali, naj se sam obtoži, kaj je učil.

c.) Po judovskih postavah, že v sv. pismu (Num 35,30) določenih, se je za sodbo zahtevalo soglasje vsaj dveh prič, da so smeli obtoženca obsoditi. Zato so Jezusovi zločinski sodniki najeli dve posebni priči, ki naj bi s soglasno lažjo zadostili temu predpisu. Pa niti ti priči se nista ujemali. Tako ni ostalo Kajfu drugega kot da je posegel po zadnjem sredstvu: "ROTIM TE PRI ŽIVEM BOGU, DA NAM IZJAVIŠ, OE SI TI KRISTUS, SIN BOŽJI!" In ko je Jezus odgovoril: "SEM," je ta lažisodnik kot kak igralec v tragediji z iskano gesto v znak svete jeze in žalosti - hlinjene seveda - raztrgal svoja oblačila in dejal: "BOGOKLETJE JE IZREKEL, KAJ NAM JE TREBA ŠE PRIČ?" in s tem zaključil gnusno komedijo teptanja vsake pravice.

č.) Vsako resnično sodišče da obtožencu možnost, da se zagovarja, sam ali po odvetniku, in da v svojo obrambo navede prič. To delajo pogosto celo zločinska sodišča, čeprav obrambe potem ne upoštevajo. O vsem tem pri Jezusovem sojenju ni ne duha ne sluha.

3. Od katerekoli strani pogledamo sodno postopanje Judov zoper Jezusa, vedno z bridko žalostjo ugotovimo same krivice, slabo zakrinkano laž, sovraštvo in maščevalnost. Najhujšega sovražnika ne bi videli radi v krémpljih teh skvarjencev. Jezus pa jih je v naše odrešenje čudovito ponižno, z nerazumljivo potrpežljivostjo prenašal in se uklanjal njihovim zločinskim razsodbam. Srce pa mu je strašno krvavelo.

II.

Že te krivice, ki jih je zagrešilo nad Gospodom judovsko vrhovno sodišče, so neizmerne in neizbrisan madež za ves človeški rod. Pa Gospod je hotel, da se zvali nanj še več krivic. Krivicam cerkveno-narodnega judovskega sodišča naj pristopijo še krivice tedanjega svetovnega in na svojo rimsko pravico tako ponosnega rimskega naroda.

1.) Pilat se je v začetku, ko so mu Judje pripeljali Jezusa, resno trudil, da bi bil pravičen. Nikakor ni hotel kar slepo potrditi njihove obsodbe, ampak je Jezusa sam zaslišal. Potem pa je možato izpovedal: "JAZ NE NAJDEM NA NJEM NOBENE KRIVDE."

Ko Judje s tem niso bili zadovoljni, je Pilat Jezusa ponovno zaslišal in znova našel, da je Gospod nedolžen in spet odločno izjavil: "GLEJTE, JAZ SEM GA VPRICO VAS IZPRAJAL IN V TEM, ČESAR GA TOŽITE, NISEM NAŠEL NA NJEM NOBENE KRIVDE!" Do ted je vse v redu. Tako bi moral postopati vsak sodnik.

2.) Toda čujte! V isti sapi je Pilat izpregovoril: "DAL GA BOM TEDAJ PRETEPSTI IN GA BOM IZPUSTIL." Če je Gospod nedolžen, zakaj potem bičati? Saj bičanje je huda kazen? Kateri sodnik je kdaj že tako očitno krivično postopal? S tem zločinom proti krivici se je Pilat pridružil Jezusovim najkrivičnejšim sodnikom. Še prekosil jih je. Ti so vsaj trdili, da se je pregrešil proti zakonu. Pilat pa ga je nedolžnega kaznoval.

3.) Prvi krivici sledi takoj druga. Pilat je upal z bičanjem potolažiti Jude, pa se je zmotil. Zato je poizkusil z zločincem Barabo. Po svoje je dobro hotel, pravico pa je znova pogazil. Postaviti zloglasnega zločinca v isto vrsto z nedolžnim je strašna krivica. Vsakega bi to zbolelo. In zbolelo je Gospoda tudi. Pilat seveda tudi s tem ni rešil Jezusa, ampak je vedno bolj prihajal pod vpliv množice in ji končno čisto podlegel ter pravico popolnoma pogazil.

4.) Ko je videl, da Judje le ne odnehajo, ampak mu celo grozijo, je Pilat vpričo Jezusa in množice umil svoje roke govoreč: "NEDOLŽEN SEM PRI KRVI TEGA PRAVIČNEGA, VI GLEJTE!" Potem pa je razsodil, da se izpolni njihova zahteva in izročil Jezusa njihovi volji, da bi bil križan.

Saj je končno moralo do tega priti pri takem slabiču, pa se vendar z grozo čudimo: "NEDOLŽEN SI, KRIŽAN BOŠ." Kar ne moremo verjeti, da je kaj takega storiti bil zmogel človek. Saj je bil že marsikdo po krivici, da, celo nedolžen, obsojen na smrt. Toda tudi najbolj krivični sodniki so vsaj trdili, da je obsojeni kriv zločina, ki se mu očita. Jezusov sodnik pa je izjavil, da je Jezus nedolžen in ga je vendar dal križati. To je in ostane najgroznejši zločin in neizbrisen madež na človeški pravici.

Eno pa je Pilat nehote le prav storil - edini, ki je bil res vsestransko nedolžen obsojen, je samo naš Odrešenik Jezus Kristus. Zato pa je mogel izbrisati pri nebeškem očetu krivdo vseh nas, ki smo zaradi grehov krivi.

Pogosto uhajajo naše misli na strašne krivice, ki so se dogodile za naših časov. Kar ne moremo jih pozabiti. Vendar se s krivično obsodbo Jezusa ne morejo primerjati. Če pa še pomislimo, da smo s svojimi grehi, posebno z grehi laži, obrekovanja, predrznih sodb in tako dalje pri Pilatovem grehu sodelovali, nas mora biti v dno duše sram. Prosimo Gospoda, naj nam odpusti!

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 37.

I. Gospod, ne grajaj me v svoji jezi
in ne kaznuj me v svojem srdu.
Zakaj tvoje puščice so se vame zadrle,
težko je padla name tvoja roka.
Nič ni zdravega na mojem telesu zavoljo
tvoje nevolje,
nič celega več v kosteh zaradi mojega gre-
ha.
Zakaj moja krivda mi je zrastle čez glavo,
kot silno breme me hudo teži.

II. Gnoje se in otekajo moje rane
po moji lastni nespameti.
Upognjen in sključen sem močno,
vse dneve se žalosten vlačim okoli.

Zakaj moja drobovina je vsa vneta
nič ni zdravega v mojem telesu.
Onemogel sem, ves sem strt,
vpijem v svoji srčni stiski.
Gospod, tebi so znane vse moje želje,
moje vzdihovanje ti ni prikrito.
Moje srce trepeče, zapuščajo me moči,
celo oči mi že pešajo.
Moji prijatelji in vrstniki so se ustavili
daleč proč od mene bednega
moji sorodniki so nekje v daljavi.
Zanjke nastavljajo tisti, ki mi strežejo po
življenju,
oni, ki mi hudo privoščijo, mi pripravljajo
pogubo,
neprestano snujejo zvijače.

III. Jaz pa, kot da sem gluha, ne poslušam,
kot mutec ne odpiram svojih ust.
Postal sem kot človek, ki ne sliši,
čigar usta ne vedo odgovora.
Le vate, Gospod, zaupam:
ti me boš uslišal, Gospod Bog moj.
Samo to prosim: "Naj se ne vesele ob meni,
naj se ne ponašajo ošabno proti meni,
ko se moja noga opoteka."

IV. Zares blizu sem padcu,
moja bolečina je vedno z menoj.
Saj priznavam svojo krivdo,
strah me je zaradi mojega greha.
Vendar mogočni so, ki mi brez vzroka nas-
protujejo,
mnogo jih je, ki me po krivici sovražijo.
Ljudje, ki dobro s hudim vračajo,
me sovražijo, ker se držim dobrega.
Nikar me ne zapusti, Gospod,
Bog moj, ti nikar ne stoj daleč od mene!
Hiti mi na pomoč,
Gospod, rešitev moja!

K SONCU IN SVOBODI

(beseda fantom - ob njihovem tednu)

PRVO SONCE JE ZASIJALO.

"V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pušta in prazna in tema je bila nad vodovjmom; in Duh božji je vel nad vodami. Bog je rekel: bodi svetloba!"
(Moz 1, 1-3)

To je bilo jutro božjega stvarstva, rojstni dan življenja na zemlji. Luč je razklala temo in prvo sonce je zasijalo in zbudilo življenje vsepovsod. Prvo zelenje je pognalo in prvo cvetje je zadehtelo Bogu v slavo in čast.

DRUGO SONCE, LUČ SVETA - KRISTUS.

Prvi greh je uničil ubranost v-svetu in v sužnost vkoval človeka. Zopet je tema, tema greha, pokrila svet. "Postali so v svojih mislih prazni in otemnelo je njih nespametno srce" (rim 1, 21) Tedaj so se vnovič odprla nebesa in Duh božji je spet zaplaval nad svetom in nam ustvaril drugo sonce, luč sveta, Kristusa. "Glej, prihajam", govori, "da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju."

Nova pomlad je s Kristusom zbrstela in prelepe rože so zacvetele. Na božjem soncu so dozoreli, nahranjeni z božjim Telo in božjo Krvjo - mučenci. S kačo in levom so se borili in premagali vse divje zveri in si izvojevali svobodo božjih otrok. Svobodo od vseh vezi, ki vklepajo človeka v sužnost.

K SONCU FANTJE - ZA SVOBODO ZLATO.

Morda je prišla v vaše duše zopet tema, ki jo je prinesel osebni greh in je zemlja vašega srca postala pusta in prazna. Kaj čakate in oklevate? Tudi za vas je ustvarjeno tretje sonce, Euharistični Jezus, ki vas čaka, da vas bo ogrel. Svetloba božjega usmiljenja želi prodreti v temo vaših duš, da bo zopet pomlad prišla v vašo notranjost.

Svobode si želite! Prav je to! A osvobodite se ponižajočih, sramotnih vezi. In to svobodo daje Kristus. Notranja svoboda je prva vseh svobod, brez nje nobena druga svoboda človeka ne dviga.

NE POZABI NA DUHOVNE VAJE ZA FANTE PRIHODNJI TEDEN!
PRINESLE TI BODO NOTRANJO SVOBODO.

PUSTNA PRIDIGA

Na pustno nedeljo zjutraj ob šestih je bilo. V župni cerkvi v predmestju nekega južnonemškega mesta je zvonilo k maši. Proti cerkvi je stopicala stara ženica. Iz nekega pustnega zabavišča pa je prav tedaj pridrvelo kakih dvanajst mladih ljudi, seveda čisto po pustno navdahnjenih. Ko so zagledali, kako ta ženica z molitvenikom v roki gre proti cerkvi je eden zavpil za njo: "Mamica, še za nas moli, nas danes ne bo v cerkvi!"

Stara ženica je obstala, se obrnila in rekla: "Molim že lahko za te, nedeljske dolžnosti pa ne morem mesto tebe odpraviti. Če bo moja molitev tebi, ki namerno delaš proti božji zapovedi, kaj koristila, tudi ne vem! Molim lahko zate, umreti zate in pred sodni stol božji pa mesto tebe tudi ne bom mogla stopiti."

"To je pa čisto prava pustna pridiga," ji je odgovoril eden od lahkoživcev. Drugi pa je rekel: : Na vse zadnje ima pa stara ženica čisto prav. Do zdaj smo cele ure žrtvovali svoji zabavi, zato pa zdaj žrtvujmo vsaj pol ure, da opravimo svojo nedeljsko dolžnost, potem bomo lahko vsaj z mirno vestjo šli spat."

Tega mnenja so bili tudi ostali in šli za ženico v cerkev.

NE POZABIMO VELIKEGA DNE

V sredo bo ta dan. Mislim na praznik sv. Jožefa. Velik je ta svetnik, tako velik, da mu je Bog zaupal v varstvo najdražje in najlepše: Jezusa, Boga človeka in Njegovo mater prečisto Devico Marijo.

Bil je skrben varuh in skrben rednik obema. Zato ima tudi njegova prošnja pri Bogu posebno moč.

Slovenske dežele in to vse, so ga že zdavnaj izbrale za svojega posebnega zavetnika. Da jih varuje, da zanje skrbi.

Kdaj so bile bolj potrebne njegove skrbi in njegovega varstva kot danes?

Kdaj Slovenci, njegovi varvanci, po vsem svetu raztepeni, bolj potrebni njegovega varuštva in redništva?

Sv. Jožef svoje moči pri Bogu ni izgubil. Sv. Jožef ni še edrekel nam svoje zvestobe.

Mi smo nanj preveč pozabili. Njegov praznik naj nas opomni, da ga bomo vsak dan klicali:

Sv. Jožef, varuh slovenskih dežel, prosi za nas!

Sv. Jožef, rednik Sina božjega, ne daj, da bi ga naš narod izgubil.

Sv. Jožef, strah hudobnih duhov - vzemi jim moč nad domovino in dušami!

Sv. Jožef, zaščitnik sv. Cerkve, varuj jo po vsem svetu, daj da iz sedanjih preizkušenj vstane še močnejša in lepša v naši domovini!

SV. TOMAŽ AKVINSKI

O svetniku, čigar spomin in god smo obhajali prejšnji petek, o Tomažu Akvinskem, pravi rimski martirologij, da je bil najprej sholastik, imenovan angelški učnik (Doctor angelicus), svetovno slaven po plemstvu svojega rojstva, po svetosti svojega življenja, posebno pa po svojem globokem znanju bogoslovja.

Rodil se je leta 1226 na gradu Roccasecca v Kalabriji v Italiji v zelo odlični družini. Njegov oče Landulf, grof Akvinski, je bil v sorodu s cesarjem Friderikom II., njegova mati Teodora je bila grofica Teatimska.

Komaj pet let starega dečka so izročili starši v vzgojo benediktincem na Monte Cassino. V svojem šestletnem bivanju v tem samostanu je pokazal mladi Tomaž tako izredno nadarjenost, da je opat očetu svetoval, naj ga pošlje - komaj dvanajstletnega - na univerzo v Neapel. Oče je privolil; saj je tudi sam spoznal, da se opatovo mnenje o sinu Tomažu, povsem ujema z njegovim gledanjem na dečka. Kajti milina njegovega značaja, prikupnost njegovega obnašanja, ljubeznivost njegove nedolžnosti, globočina njegove duševne zbranosti in prisrčnost njegove pobožnosti je očarala vsakogar, kdor je mladega Tomaža videl. Na očetovem gradu, kjer je prebil počitnice so se vršile šumne veselice in zabave; vendar Tomaža niso mogle prav nič raztresti. Skoro ves čas je posvetil studiju in molitvi. Bil je tih in molčeč. Kadar pa je spregovoril, so bile

njegove besede duhovite, odsev notranje ubranosti in pobožnosti. Poznal je eno samo edino zabavo, da je dajal ubožcem miloščino, kolikor največ je mogel.

Prav tak je bil Tomaž na univerzi v Neaplju. Živel je samo za molitev in studij. Vzbuja je vsesplošno pozornost. Profesorji so strmeli nad njim zaradi njegovega znanja, pokvarjeni svet v razkošnem neapeljskem mestu pa nad njegovim krepostnim življenjem. Tam se je nenadoma - sedemnajstleten - odločil za vstop v samostan. Hotel je v Rim, da bi bil tam sprejet v noviciat reda sv. Dominika (ordinis Praedicatorum). Ves Neapel je nad tem dejanjem osupnil. Svet je ostro grajal njegov korak, družina, njegovi domači so ugovarjali na vse načine. Da bi se vsemu temu izognil, je prosil Tomaž svojega redovnega predstojnika, naj ga pošlje v Pariz. To se tudi zgodi. Toda med potjo ga ujame ta dva njegova brata in odpeljeta na domači grad Roccasecca. Tam se spravijo nadenj starši, bratje in sestre. "Kaj grofovski sin, ki je v sorodu s samim cesarjem in kraljem, naj nosi kuto? Grof Akvinski naj prosjači in berači kruh in živi od tega priberačenega kruha, kot ostrizen in obrit menih? Ne, nikoli!" Strgali so mu s telesa redovno obleko in ga vrgli v ječo v grajski stolp. Tomaž se ni upiral, samota v stolpu mu je prijala, saj je mogel tam nemoteno moliti in premišljevati. A omajati se od svojega namena ni dal. Zato je moral prebiti v tem stolpu dve dolgi leti. Tu sem so mu nekoč celo poslali zloglasno žensko, da bi ga potom nje dobili v svet nazaj, a je to nevarnost zmagovito preстал. Slednjič se ga je usmilila rodna sestra in mu pomagala, da je tajno in skrivaj pobegnil v Neapel. Kjer je brž položil redovne obljube in tako preprečil nadaljnjo ugovarjanje in nasprotovanje domačih. Predstojniki so poslali Tomaza v Kolin (=Köln) v šolo takrat po vsej Evropi znanega in slovitega dominikanca Alberta Velikega. Tu je pil Tomaž učenost s polnimi požirki, pa ostal pri tem tako ponižen in molčeč, da so ga razposajeni sošolci imeli za neumnega zabiteža in ga imenovali kar "mutastega sicilijanskega vola". Eden teh dijakov se je nekoč celo ponudil, da bi Tomažu ponovil v šoli obdelano snov. Tomaž je povabilo prijazno sprejel in dobrohotnega tovariša pazno poslušal. Ko pa se je temu pri nekem težjem vprašanju zateknilo, da ni vedel naprej, se je Tomaž spozabil in razvozljal tisto vprašanje sam s tako jasno, preprostostjo in tako učeno dovršenostjo, da je tovariš svoje zmoto spoznal, pa sporočil dogodek tudi predstojnikom. Albert Veliki je odredil javno disputo; Tomaž naj bi razložil določeno tezo in jo branil pred napadi sošolcev. In glej! Tomaž je svojo nalogo izvršil s tako lahkotnostjo in s tako duševno prisebnostjo, da so vsi ostrmeli in onemeli. Tedaj je posegel v disputo sam Albert in postavil kar moč težke ugovore. Toda Tomaž ni ostal dolžan nobenega odgovora. Razvil je tako listroumnost in pokazal tako polnost znanja, da je slavni učenik Albert zaklical poln začudenja: "Tale, mutasti vol bo nekoč rjavel, da bo odmevalo po vsem svetu."

Tomaž je prejel mašniško posvečenje. Kmalu nato so mu poverili stolico bogoslovne šole v Kölnu. A mladi duhovnik je stopil čisto tudi na prižnico ter pridigal ljudstvu, a to tako prisrčno in tako iskreno, da so ljudje menili, da slišijo samega angela. Kaj čuda, če se je zgodilo mnogo nenevadnih izpreobrnjenj. Tu iz tam pa je moral, ko je govoril o ljubezni Odrše-

nikovi do ljudi, zaradi glasnega joka poslušalcev enostavno zapustiti prižnico.

Leta 1252 je bil Tomaž poslan v Pariz, da bi položil izpite za dosego akademskih časti. Izpit je prestal s tako odličnostjo, da so mu proti vsem dotedanjim navadam in pravilom izročili takoj stolico na tej univerzi. (Dalje)

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

(Opomba: V zadnji številki je treba popraviti drugi stavek v predzadnjem odstavku: "Za ta greh (Adamov greh) nas Bog ne more kaznovati, ker smo brez osebne krivde." Pravilno: "Za ta greh nas Bog ne more kaznovati z večnim pogubljenjem, ker smo brez osebne krivde."

Ljubezen brata Kristusa.

Kristus - naš brat - je Sin božji, zato so imela vsa njegova dejanja neskončno vrednost. Samo kapljica njegove krvi, samo en del ljubezni do nebeškega Očeta, samo eno delo izvršeno v slavo Očetovo, bi nam moglo vrniti posvečujočo milost božjo. A Kristus se s tem ne zadovolji. Da bi bolj razumeli in cenili milost, je hotel kot Človek-Bog toliko trpeti, da nam je vrnil, do česar več nismo imeli pravice. Trpel je vse, kar more človek trpeti. Njegovo trpljenje je bilo neizmerno, neskončno. To lahko rečemo ne le zaradi njegovega dostojanstva, temveč tudi zaradi velikosti žrtev. Rešil nas je popolnoma Adamove krivde. Zopet lahko živimo božje življenje. "Opravičenje nam daruje njegova milost po odrešitvi, ki je v Kristusu Jezusu." (Rim 3,24)

Brat Kristus vzor nadnaravnega življenja.

Kristus se ni zadovoljil samo s tem, da nam je zaslужil milost božjo, hotel je postati tudi vzor nadnaravnega življenja. Tak vzor kot je Kristus nam je potreben: "Ljudje, ki nas obdajajo, pravi sv. Avguštín, bi bili preveč nepopoln vzor, Bog, svetost sama, pa bi nam bil preveč odmaknjen." Zato je večni Sin božji postal človek in nam s svojim zgledom pokazal, kako se moremo na zemlji bližati božji popolnosti. On je lahko rekel: "Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi tako delali." (Jn 13,15)

Tako daleč je šlo njegovo ponižanje za brate, da pravi o njem sv. Pavel, da je postal prvorojenec številne družine, "Prvorojenec med mnogimi brati" (Rim 8,29). On je v resnici prvi, ker je od vekomaj Sin in bo vedno ostal, medtem ko je nas posinovil Bog in to božje otroštvo lahko vsak trenutek zgubimo s smrtnim grehom. On je prvi tudi zato, ker je Sin božji bolj kot mi. Magdaleni je rekel: "K mojemu Očetu in vašemu Očetu". On je Očetov bolj kot naš in Oče njegov bolj kot naš. Bog Oče in Bog Sin imata isto naravo. Vse jima je skupno.

Mi smo daleč od take popolnosti. Po božji milosti le postanemo deležni božjega življenja. Sv. krst nas ne naredi enake, marveč le podobne Bogu. Seveda je že to velika odlika in nedoumljiva milost. Kristus se ne sramuje nas imenovati brate. (Hebr 2,11) Kako globoko se je ponižal Odrešenik zato, da je tako visoko povišal nas, svoje brate.

DUHOVNIK

Slavni francoski pisatelj Lamartine je takole opisal lik katoliškega duhovnika:

V vsaki župniji je en mož, ki nima svoje družine, katerega pa ima vsaka družina za svojega člana. Pri vseh slovesnih priložnostih življenja pomaga s svetom in dejanjem. On spremlja človeka skozi celo življenje, on blagoslovi zibelko, zakon, bolniško posteljo in mrtvaško krsto. Otroci ga ljubijo, spoštujejo in se ga bojijo; celo tisti, ki ga ne poznajo, mu pravijo: Oče. Pri njegovih nogah razkrije kristjan svoje srce, on je tolažnik v telesnem in duševnem trpljenju. Bogatin in ubožec trkata na njegova vrata: bogatin, da nepoznan deli miloščino, ubožec, da jo sprojme, ne da bi zardel. Po svojem preprostem življenju spada k ljudstvu, po svoji izobrazbi in svojem znanju ima pristop v najvišje kroge. On sme vse reči, njegova beseda ima moč božjega poslanstva. Ta mož je duhovnik - in nihče na svetu ne more ljudem toliko dobrega in toliko hudega storiti, kakor on, kakor pač svoje visoko poslanstvo izpolnjuje.

Tako opisuje duhovnika pisatelj Lamartine.

Poglejmo, če je res duhovnik to, kar pravi o njem ta francoski pisatelj. Najbolj zgovorne priče so vzgledi:

Angleški poročevalec pripoveduje ganljiv prizor s pariškega kolodvora. V veliki dvorani je ležalo večje število ranjencev na slami. Eden izmed njih je posebno vzdihoval. Sestra ga hoče na novo prevezati, a jo zavrne z besedami: "Prosim, pojdite brž po spovednika." "Kje naj ga pa dobim?" vpraša sestra. Tedaj se dotakne drug težko ranjeni bolnik sestrinega roka - in komaj slišno pošepče: "Jaz sem duhovnik. Nesite me k njemu." Sestra se obotavlja. Vojak, ki pravi, da je duhovnik ima strašno rano, ki mu jo je povzročila granata in najmanjše gibanje mu lahko prinese smrt. Toda duhovnik se smrti ne boji: "Duša me potrebuje. Brž me nesite k njemu!" in hoče sam vstati in iti. Pa omahne na slamo. Praveč krvi je izgubil. Dvignili so ga in ga položili k vojaku - sotrpinu. Poslušal je spoved. Ko je dajal odvezo, je bil tako slab, da ni mogel napraviti znamenja sv. križa. Usmiljena sestra mu je pomagala dvigniti roko. Hip nato je duhovnika in vojaka - spovedanca objela večnost. Roko v roki sta umrla.

Mlad duhovnik stopa po umazanih ulicah zanemarjenega pariškega predmestja. Ljudje so ga z začudenjem gledali, saj po teh ulicah še niso videli iti duhovnika. "To je torej moja nova župnija" je mislil duhovnik in tiho prosil božjega blagoslova za svoje novo delo.

Iz teh misli ga vzdrani trop počestne mladine, ki se pripodi iz ozke ulice. Ko zagledajo duhovnika se nekateri plašno razbežijo, drugi od daleč oprezujejo, eden pa se približa duhovniku, pobere kamen in ga z vso silo vrže duhovniku naravnost v čelo. Iz rane se je pocedil curek rdeče krvi. Duhovnik se skloni in pobere kamen. Bled in po vsem telesu tresoč se, poljubi kamen in tiho pravi: "Sin moj, hvala za ta kamen. To bo prvi kamen za cerkev, katero bom sezidal na tem mestu."

Res je dal duhovnik ta kamen vzdati v temelj prelepe rožnovenske cerkve, ki stoji danes v tistem pariškem predmestju.

LUČ NA POTI DOMOV

Tisoče gosi vrešči iz daljave, sem preko tihih travnikov. Ali pa počivajo kot bleščeče snežene kepe na jezerski modrini... Sončnice kimajo iz vrtov ob hišah - in ko se zasveti večerna zarja nad Labodjo goro, se začuje harmonika na utihle ceste.

Kadar sonce pripeka na žitna polja, tekajo male deklice v rdečih krilcih preko polj. Lončene vrče nosijo, da tam gori pod grmovjem natočijo zdravilne kisle vode. Iz stoterih vrelcev izvira v tej deželi. Skoro vsaka vasica ga ima in je ponosna nanj.

In kaj naj rečem o prisrčnih Marijinih kapelicah v osrčju gozdov? In o Marijinih legendah tako domačih in ljubkih?

Iz mračnih temin gozdnih kapelic se popotnik potem povzpe na svetle, svobodne višave gradov na vrhovih... Tiho, kot bi bilo v večnost zatopljeno, se dviga belo grajsko zidovje v poletni dan. Okrog njegove kapele se širi v juniju sladki vonj divje vrtnice. In znotraj v tišini starih grajskih svetišč stoje junaki iz starih časov ob svojih orumenelih grobnicah. Tako zaslanjano gledajo s svojimi kamenitimi očmi v molk okrog sebe. - Stari grajski gospodje so to. - Pred tristo in več leti so zavladali deželi z mečem in gospodovalno besedo. -

Še nikjer pa nisem videl večerne zarje v tako žarečih odtenkih žareti preko dežele, kot tam gori v deželi bazaltnih pečin in nebesno modrih jezer. In v luči unirajoče zarje mi je prišla nekoč v spomin zgodba o mladem vojaku, kateremu so dali ime: "Meč Matere božje." S svojimi očmi sem premeril gori in doli večerne stezice, po katerih je šel v svet, da bi prežil svojo mlado, rdečo kri za bitje, ki mu je bilo ljubše, kot njegova desna roka... Tihe večerne stezice, po katerih se je po dolгих letih vrnil nazaj... Ob tem razmišljanju o večerni zarji sem srečal grajsko deklico z voščeno plavimi lasmi, ki je Materi božji rekla samo: "Marija..." Da, tamle gori v rdeče se svetlikajočem gradu je nekdanja mala Lavreta gledala skozi okno. - Tamle na trgu je staro Marijino podobo vrgla na gorečo grmado... In tamle spodaj v gozdnem jezercu je izdihnila svojo dušico v objemu tihih jezerskih cvetk - sama nedolžna jezerska cvetka - tedaj, ko so razgatali švedski žrebci po vaških cestah... Tamle zgoraj je bila ob gozdnem jezeru lesena koč, v kateri je pisal svojo knjigo "Meč Matere božje", v kateri je mala Lavreta Mater našega Gospoda prvič spet imenovala: "blažena Marija..." Tam kjer grajski hrib strmo pada proti travnikom, je naredil "gosji Mirko" svojo votlinico v kateri je molil. Tu je gorela svečka v rdečem siju ob zvonjenju: Ave Marije... Grmada gori... Zvonček zvoní... Švedi tekajo sem in tja... dekleta jočejo... pred staro Marijino podobo iz belega kamna pa kleči stari protestantski graščak. Solze mu tečejo v brado... v divji gonji teče njegov nedolžni otrok proti vodi polni jezerskih cvetic... in vprašal sem se, ali naj vendarle še enkrat povem zgodbo o: "Meču Matere božje".

V ozki stolpni sobici gradu na bazaltnem hribu je ležal na mizici meč. Poleg njega se je po kačje vila bela svilen vrhica.

Skozi odprto stolpno okno se je oprezno pritihotapil večerni sij poznega poletnega dne. Popolnoma je zasul ta tako domači prostorček z mehko, zamirajočo lučjo. Tudi na rjavo oronovo mizico se je spustil in sedel na blesteče mečevo rezilo.

(Nadaljevanje)